

1.

Mara

Mara uygun yöntemi uzun zaman önce bulmuştu: İlaçlar, votka ve karbonmonoksit. Buna “garaj kokteyli” adını takmıştı. Kulağa çok şık geliyordu ve bazen yüksek sesle telaffuz ettiğinde korkunç bir şey olmadığına ikna edebiliyordu kendini.

Tom duyacak olsa dehşete kapılırdı ve Mara bu yüzden kendine çok kızılıyordu. Keşke Tom’un, cesedini bulmak zorunda kalmayacağı bir yöntem olsaydı. Cesedini bulacak kişinin kocası olmasını istemiyordu ama onun bulmaması daha kötü olacaktı, bunu da biliyordu. Hiç değilse bu en temiz seçenektir. Herhalde Mara’nın arabasını çekmek için birinden yardım isterdi. Arabası gittikten sonra, Tom boşluğu doldurmak için oraya bir şeyler koyardı artık. Belki bisikletleri ya da bahçe aletlerini. Kendine ikinci bir araba da alabilirdi.

Belki bunu Mara yapabilir, ölümünden sonra teslim edilmesini sağlayabilirdi. Tuhaf olur muydu bu? Ölmüş karısından bir hediye. Aslında bir yıl önce, yıldönümle-

rini veya Lakshmi bebeği eve getirişini kutlamak için vermesi gerekirdi. Ya da bir sebep yokken... Yapmış olması gereken pek çok şey vardı.

Mara kaşlarını çattı. Ölmeden önce yapması gerekenlerin listesini neredeyse dört yıl bekletmişti ve ölümüne beş gün kala, hâlâ yapmış olması gereken şeyleri düşünüyordu.

İşin aldatmacası da buradaydı. Her şeyi başarana kadar bekleyeceksin ve ertelemeye devam edeceksin. Çünkü hep bir şey daha çıkar. Birkaç hafta, birkaç ay, hatta birkaç yıl daha erteleme lüksü olan biri için bunun bir zararı yoktur, sonunda bahaneler tükenir ve planlanan şeyler yapılmaya başlanır.

Mara'nın bu lüksü yoktu. Dört yıldan kısa bir sürede beyin hücrelerini yok eden Huntington hastalığı, ikisinin de beklemediği kadar çok hasar vermişti. Hukuk bürosundan çıkarılmış olması bunu kanıtlıyordu. Bir zamanlar zarif, atletik olan bedeni artık yavaş tepki veriyor, söz dinlemek istemiyordu.

Kocası ve kızıyla beraber zaman geçirmek isteyip mutlaka görülmesi gereken turistik yerlerden birine gidecek olsalar, ertesi sabah uyandığında çok geç olduğunu, Huntington hastalığının kontrolü ele geçirdiğini görebilirdi ve kendi hayatına son verememek ile yaşayan bir ölüm olmak arasındaki o korkunç aralıkta sıkışıp kalabilirdi.

Zaman aleyhine işliyordu. Daha fazla risk alamazdı. Planladığı gibi pazar günü bu işi halletmeliydi. Bir an önce olup bitsin istiyordu.

Mara yatağın yanındaki komodinde duran bardaktan koca bir yudum su içip kalktı. Derin bir nefes aldı, iki eliyle tavana uzandı, karşıdaki banyo kapısına odaklandı. Bu egzersizi yaparken gözler de yukarı bakmalıydı ama Mara yukarı bakmamaya çalıştı, çünkü geçen sefer kendine çok güvenip yukarı bakmaya kalkınca başı dönmüş ve yere düşmüştü. Beşe kadar saydı, hafifçe öne eğildi, ellerini yere koyup yine beşe kadar saydı. Yoga hareketleri pek bir fayda sağlamamıştı ama yine de beynindeki sis biraz olsun dağılmıştı.

Duşun sesi kesildi, Tom siyah saçlarını kurularak banyodan çıktı. Mara onun çıplak gövdesine baktı, “Günaydın,” dedi. “En sevdiğim kıyafetini giymişsin.”

Tom güldü ve onu öptü. “Ben uyandığımda sen mışıl mışıl uyuyordun. Laks’ı servise bindirsinler diye anneleri çağıracaktım.” Başıyla yatağı gösterdi. “Birkaç saat daha uyumak istersen, onları arayabilirim.”

Laks... Mara’nın boğazı düğümlendi. Dengesini bulmak için uzanıp şifonyere tutundu. Kocasına sırtını döndü, küpelerini çıkarmaya uğraşıyormuş gibi yaptı. Konuşabilmek için güçlkle yutkundu.

“Sağ ol ama hayır,” dedi. “Kalktım artık. Onu servise ben bindiririm. Hareket etmem gerek. Bir sürü anğarya beni bekliyor.”

“Yapman gereken hiçbir şey yok. Sen bir liste yap, eve gelirken istediklerini ben alırım.”

Tom gardıroptan kumaş pantolonunu ve klasik kesim gömleğini çıkardı. Mara içinden, maviyi giymesini istedi

ama Tom'un eline yeşil gömleği geldi. Mara mavi gömlekleri ön tarafa asmayı unutmamalıydı, böylece hafta sonuna kadar kocasının o kobalt mavisi gözlerinin pırıltısını bir kez daha görebilirdi.

“Ufak tefek işleri halledecek durumdayım, sevgilim.” dedi.

“Elbette. Ama kendini zorlama.” Tom kararlı bir tavır takınmaya çalıştı ama yüz ifadesinden, karısının hiç kimseden talimat almayacağını bildiği anlaşılıyordu.

Tom üçüncü deliğe kemerini taktı. Mara başını iki yana salladı. Tom yirmi yıldır hiç kilo almamıştı. Aksine, daha da forma girmişti. Kırkına gelmişti ama yirmi yaşındakinden daha uzun mesafe koşuyordu. Son on yıldır her yıl maratona katılıyordu. Mara bu işte kendisinin de biraz payı olduğunu düşünüyordu, zira Tom son zamanlarda biraz da stres atmak için koşuyordu.

Kapıya doğru gitti, yanından geçerken Tom'un omzuna hafifçe dokundu. “Kahve?”

“Zamanım yok. Yirmi dakika sonra hastam gelecek.”

Biraz sonra Mara mutfak tezgâhının başında kahve kapsülünü makineye koyarken, Tom'un kollarının arkasından ona dolandığını hissetti. Artık açık kahve kullanmıyordu, çünkü hepsi makine yerine ya tezgâha ya da yere dökülüyordu.

Tom onu boynundan öptü. “Bugün fazla uğraşma. Hatta hiçbir şey yapma. Evde otur, keyfine bak.” Mara'yı kendine döndürdü, hüsrana dolu bir ifadeyle gülümsedi. “Çok fazla iş yapma.”

Tom garaja giderken Mara onun ardından baktı. Nefesinin yavaşlamasının, gözlerinin yanmasının geçmesini bekledi. Kahve makinesini çalıştırdı, kahvenin demliğe pıt pıt damlayışına, fındık aromasının kokusuna, makineden yükselen buhara odaklandı. Tezgâha bir fincan koydu, yarısına kadar kahveyle doldurdu ve ağzı sulanarak baktı. Bir yudum içmeyi çok istese de soğumasını beklemeyi öğrenmişti. Ellerinin titremeyeceğine güven olmazdı, kahveyi dökecek olursa sadece lekeyi temizlemesi gerekecekti, bir yerini yakma tehlikesi olmayacaktı. Biraz sakinleşince kızının odasına gitti, kapıdan baktı. Uykusu daha açılmamış minik bir kafa yastıktan kalktı, ağzı kulaklarına vararak gülümsedi, dökülen dört dişinden kalan boşluk ortaya çıktı. “Anne.”

Mara yatağa oturup kollarını açtı. Kızı kucağına atladı, boynuna sımsıkı sarıldı.

Yüzünü, akşamdan yıkanıp yatmış olan kızının saçlarına gömen Mara, “Mmm, çok güzel kokuyorsun,” dedi. “Kreşe gitmeye hazır mısınız?”

“Bugün seninle kalmak istiyorum.” Minik kollar annesini daha sıkı sardı. “Gitmeyeceğim. Hiç gitmek istemiyorum.”

“Şuradan... gıdıklasam da mı?”

Minik kız gülmekten katıldı, annesini saran kolları gevşedi, kıvrıla büküle ondan kaçmaya çalıştı. Mara ayağa kalkıp kapıya doğru birkaç adım attı, “kararlı anne bakışıyla” köşedeki sallanan sandalyede duran okul kıyafetlerini gösterdi.

“Haydi bakalım, uykucu. Giyin, dişlerini fırçala, sonra da mutfağa gel. Yarım saat sonra servisin gelecek. Baban seni kaldırmamış.”

“Of, tamam.” Küçük kız yataktan kalktı, pijamasını çıkarıp sandalyeye yöneldi.

Mara kapıya yaslanarak onu gözlermiş gibi yapıyordu ama aslında çırpı gibi incecik, baktıkça hâlâ nefesini kesen bu yanık tenli, terk edilmiş yavruyu seyrediyordu.

Laks giyinirken, uydurduğu şarkılardan birini söylemeye başladı. O anda yaptığı şeyleri söylediği, inişli çıkışlı melodisi olan bir şarkı. Mara ve Tom onun bu şarkılarına “peri müziği” adını takmıştı.

*“Sonra kotumu giyerim,
Cebi çiçeklidir,
Üstüne de pembe tişört,
Ne de güzel yakışır.”*

Minik kız sandalyeden uzaklaşıp piruet dönüşü yaptı, ellerini başının üstüne kaldırıp bale okulundaki büyük kızlardan gördüğü gibi parmak uçlarını birleştirdi. Bitiriş pozunu verip muzaffer bir edayla annesine baktı. Mara titreyen dudaklarıyla gülümsemeye çalıştı, boğazı düğümlendiği için konuşamayacağını anladı ve elini uzatıp parmaklarını açarak, beş dakikaya kadar mutfağa inmesini istedi.

2.

Mara

Dört yıl önce, hastalığın belirtilerinin görünmeye başladığı günlerde üzüntü içindeki Tom, Mara'nın yanında huzursuz bir uykudayken, Mara ise gözlerini karanlığa dikmiş, bakıyordu. Şafağın ilk solgun ışıkları mürekkep karası geceyi dağıtmadan saatler önce, Mara kendi kendine bir söz verdi: Bir tarih belirleyecek ve kararından dönmeyecekti. Tereddüt etmeyecek, bahaneler yaratmayacaktı.

O gün gelene kadar cehennem hayatı yaşayacaktı, kalan günlerinde yapabildiği kadar. Sonunda bir el hareketi çekip kokteylini içerek bu dünyayı yaşadığı gibi, kendi iradesiyle terk etmeden önce Huntington hastalığına kök söktürecekti. Bu, Allah'ın belası hastalığın onu bu zevkten mahrum etmesine izin vermeyecekti.

Tarihi belirlemek kolay olmuştu: 10 Nisan, Mara'nın doğum günü. Tom ve Mara'nın annesiyle babası o gün arkasından yas tutacaklardı mutlaka, onlara kederlenecek bir gün daha vermek haksızlık olacaktı. Ama hangi 10 Nisan'ı, hangi doğum gününü seçmeliydi? Teşhis ko-

nulduktan sonraki doğum günü olmayacaktı, çünkü hastalık bir sonraki evreye geçene kadar dolu dolu bir yılı vardı. İkinci yıl da çok yakın görünüyordu. Beşinci yıl ise çok geç.

Teksas güneşinin ilk ışıkları perdelerin arasından süzülerek yatak odasının tavanını açık griden beyaza döndürürken Mara, bu iş için en uygun zamanın, sonun başlangıcını haber veren, yani hastalığın ilk evreden daha ileri aşamaya geçtiğine dair uyarıların ortaya çıktığı an olduğuna karar verdi. O belirtileri gördükten sonra kendine 10 Nisan'a kadar zaman verecek, sonra da perdeyi indirecekti.

Mutfakta Laks'ı beklerken aniden midesi bulandı, tezgâha tutundu, kızı gelmeden önce bulantının geçmesini ümit etti. Gözlerini sımsıkı yumdu ama kaçış yoktu. Mide bulantısı tıpkı dün olduğu gibi, göz kapaklarının içinde tekrarlandı.

Markette mısır gevreği reyonunda duruyordu. Birkaç adım ötede, tombul elini alt raftan bir şey almak için eğilen annesinin kalçasına dayanmış bir oğlan çocuğu vardı. Çocuk utanarak gülümsedi, Mara da ona karşılık verdi.

Oğlan el salladı, Mara da ona el sallarken aniden tuvalete gitme ihtiyacı duydu. Marketin tuvaletinin nerede olduğunu hatırlamaya çalışırken vücudunun neden bu kadar sabırsızlandığını düşünüyordu. Buna bir cevap bulmasına fırsat kalmadı, artık çok geçti. Yavaşça başını yana yatırıp açık gri taytını kontrol etti, ağ kısmında kocaman ıslak bir leke vardı. Sağ bacağına iç tarafından aşağıya

doğru koyu renkli ince bir çizgi süzölüyordu. “Tanrım,” diye fısıldadı. “Olamaz.”

Lekeyi eliyle kapatmaya çalıştı ama çocuk çoktan görmüştü. Şaşkınlıkla, ağzını büzerek ona baktı. Çocuk annesine bir şey demesin diye Mara hiçbir şey yokmuş gibi gülümsemeye çalıştı. Ama dudakları söz dinlemedi, o da parmağını ağzına götürüp sus işareti yaptı. Tam o sırada çocuğun annesi doğrudu, çocuk bir eliyle annesinin bileğini çekiştirirken bir eliyle de Mara’yı gösterdi. “Anne! Şu bayan kakasını zamanında yapmamış!”

Mara’nın yüzü alev alev yanıyordu. Marketin yüksek devirde çalışan havalandırmasından korunmak için hep yanında taşıdığı ceketini almak istedi ama arabada unutmuştu. Çılgın gibi, kendini saklayacak bir şeyler aramaya başladı.

Tepki vermemeye çalışan birinin sakın yüz ifadesini takınmaya çalışan kadın, çocuğuyla beraber Mara’ya doğru gelirken market arabasındaki kâğıt havluyu açtı, oğluna da, “Dik dik bakıp durma,” diye fısıldadı. Ama çocuk, gözünü Mara’nın ıslak taytından alamıyordu. Ona yaklaşıncı minik parmaklarıyla burnunu tıkadı. “Öğğ!”

Bu tavrı annesinin onu tıslar gibi bir sesle azarlamasına sebep oldu. “Brian!” Kadın, Mara’nın yanına gelince kâğıt havluyu uzattı. “Biraz olsun kurulanabilirsin belki.” Yüzünden bir şey belli olmasa da kadının yüzü kıpkırmızı olmuştu ve burnu belli belirsiz seğiriyordu. “Arabadan örtü getirirdim ama,” dedi kadın, oğluna bakıp başını salladı. “Çocukla gidip geri gelmek...”

Kâğıt havluyu alan Mara, “Teşekkür ederim,” diye fıslıladı. “Daha önce başıma böyle bir şey hiç gelmemiştir.” Çocuk, annesini çekiştirirken Mara taytını kuruladı. Bir dakika sonra utançla dolu dolu olmuş gözlerini kaldırdı, kadının yumuşak ve anlayışlı gözlerine baktı. “Beklemek zorunda değilsin. Oğlunu da huylandırmak istemem.”

“Bir şey olmaz ona,” dedi kadın. Biraz daha kâğıt havlu koparıp Mara’ya verdi. Elindeki kirli yaprakları koyacak bir yer arayan Mara, hepsini çantasına attı. Bu hareketi, annesini oradan uzaklaştırmak isteyen çocuğun dehşetle iç geçirmesine sebep oldu. Annesi kıpırdanıp duran çocuğu yanına çekti ve elini başının üstüne koyup onu durdurdu. Eğilip kulağına fısıldadı. “Bu bayanın yardıma ihtiyacı var, ona yardım edeceğiz.”

“Ama...”

“Şşşt! Tek kelime daha etme.”

Mara kurulanmayı bırakıp başını kaldırdı, bir şeyler diyecek oldu. Çok kahve içtiği için böyle olduğunu söylemek istedi. İlaçlarını almak için içtiği onca su da cabasıydı. Kilo alsın diye Tom’un her sabah içmesi için ısrar ettiği protein içeceği de vardı. Halletmesi gereken bir sürü işin arasında, birkaç saattir tuvalete gidecek fırsat bulamamıştı.

Konuşmaktan vazgeçti. Dertleriyle bir başkasının canını sıkamazdı. Başını eğdi, telaşla kurulanmaya çalıştı ama işe yaramıyordu. Taytı çok açık renkteydi, leke ise çok koyuydu. Bir de kâğıt havlu parçaları yapışmıştı. Kadına, “İşe yaramıyor,” dedi, hayal kırıklığını tiz bir sızlanma